

Z tohoto rozhodnutí podal st-l odvolání, v němž žádal za prominutí trestu.

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána; k současně podané žádosti za prominutí trestu v cestě milosti zmírnil však trest vězení 5 dnů, uložený mimo pokutu, na vězení 24 hodin.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Především dlužno konstatovati, že žal. úřad sníživ nař. rozhodnutím trest uložený st-li trestním nálezem úřadu I. stolice učinil tak, jak ze znění nař. rozhodnutí jest patrné, u výkonu práva milosti, nikoliv u výkonu pravomoci odvolací stolice. Jest tedy věc ve smyslu § 3 nař. min. vnitra ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. v cestě stolic správních konečně vyřízena.

Ve věci samé pak vycházel nss z těchto úvah: Předpisem § 4 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n. (opakovaným v § 12 prov. nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n.) prohlášeny jsou za trestné všechny »vědomě nesprávné údaje, jakož i všeliká jiná úmyslná jednání a opomenutí, kterými se porušuje neb ohrožuje úplnost nebo správnost sčítání lidu«.

Nař. rozhodnutí klade st-li, odsuzujíc jej pro přestupek § 4 cit. zák., za vinu, že se vzepřel rozkazu, který dal sčítací komisař manželce st-lově, aby opustila místnost, čímž porušil st-l čistotu sčítání lidu.

Z doslovu § 4 cit. zák. jest zřejmo, že zákon obsahuje trestní sankci jednak na ochranu úplnosti sčítání, jednak na ochranu správnosti sčítání. O čistotě sčítání se však cit. zákon vůbec nezmiňuje, a nestaví také porušení čistoty sčítání pod trestní sankci. Porušení čistoty sčítání nenáleží tudíž vůbec ke znakům objektivní skutkové podstaty deliktů, které cit. zák. prohlašuje za trestné. Žal. úřad spatřuje však objektivní skutkovou podstatu deliktu trestného podle § 4 cit. zák. právě jen v tom, že st-l porušil čistotu sčítání.

Ježto v právu trestním vůbec, a tudíž také v trestním právu policejním jest jakákoliv extensivní interpretace trestních norem zásadně vyloučena, jest také nezákonné, aby znaky objektivní skutkové podstaty deliktů podle určité právní normy trestných byly jakkoliv rozšiřovány.

Této protizákonnosti se dopouští nař. rozhodnutí, když v předpisu § 4 cit. zák. shledává jako charakterisující znak skutkové podstaty deliktu v § tomto stanoveného i porušení čistoty sčítání.

Bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 1106.

Sčítání lidu: * Ustanovení § 3 nař. ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. a § 3 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. platí také o rozhodnutích, jež vydal splnomocněný komisař republiky Československé pro Ratibořsko jako politický úřad II. stol. ve věcech policejních trestních přestupků.

(Nález ze dne 10. ledna 1922 č. 246.)

Věc: Eduard G. v P. proti splnomocněnému komisaři Československé republiky pro Ratibořsko v Opavě stran přestupku nařízení o sčítání lidu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Trestním nálezem z — odsoudila okresní politická správa v Hlučíně st-le pro přešupek § 12 nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že rozšiřováním letáků působil na kolemjdoucí, aby při sčítání lidu činili co do národnosti nesprávná udání, k peněžité pokutě 50 K, v případě nedobytnosti k vězení na 5 dnů a současně k vězení na 7 dnů.

Z tohoto rozhodnutí podal st-l odvolání, v němž žádal za zrušení trestu a in eventum za zmírnění trestu vězení uloženého vedle peněžité pokuty v přiměřenou pokutu na penězích. Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu co se týče viny, poněvadž skutková podstata přešupku jest prokázána, změnil však v uvážení ohledu hodných důvodů trest 7denního vězení st-li současně uložený na 3 dny vězení a 150 K pokuty, takže celkový trest činí 200 K pokuty, při nedobytnosti 9denní vězení a vedle toho 3 dny vězení; k rozhodnutí je připojeno poučení, že proti tomuto rozhodnutí není již opravného prostředku.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Žal. úřad připojil k nař. rozhodnutí právní poučení, že proti rozhodnutí není již opravného prostředku. Nař. rozhodnutím byl nález úřadu I. stolice potvrzen co do výroku o vině; co do výroku o trestu však změněn. Jak ze znění v odpor vzatého nálezu patrně, změnil žal. úřad výrok úřadu první stolice o trestu nikoliv u výkonu práva milosti, nýbrž u výkonu pravomoci stolice odvolací v trestních věcech policejních.

Nss vyslovil již ve svém nálezem z 27. prosince 1920 č. 6704 (Bch. č. 639 adm.), k němuž se ve smyslu § 44 jedn. řádu odkazuje, že jest podle § 3 nař. min. vnitřní ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z., kterým upraven jest pořad instancí v trestních věcech náležejících do příslušnosti politických úřadů, další rekurs na rozhodnutí politického úřadu druhé stolice v těchto věcech vyloučen jenom tehdy, když politický úřad druhé stolice potvrdil trestní nález úřadu první stolice in toto, t. j. v oněch kusech, jež jsou podstatnými součástkami trestního nálezu. K těmto podstatným součástkám nálezu trestního náleží však nejen výrok o vině, nýbrž i výrok o trestu. Jestliže tedy v daném případě žal. úřad, ačkoliv nepotvrdil výrok úřadu první stolice co do trestu, vyslovil v nař. rozhodnutí, že další opravný prostředek jest vyloučen, udělil st-li nesprávné poučení o opravných prostředcích.

Nss uznal v nálezem svrchu citovaném dále, že vydal-li politický úřad straně nesprávné poučení v ten smysl, že rozhodnutí jeho jest konečné a byla-li v důsledku toho stranou podána na místo dalšího opravného prostředku instanční stížnost k nss, jest rozhodnutí opatřené tímto nesprávným poučením podle obdoby § 3, odst. 2 zákona ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. zrušiti pro vady řízení.

Bylo tudíž také v daném případě nař. rozhodnutí, které vydal splnomocněný komisař republiky čsl. pro Ratibořsko, který podle § 3 zákona ze dne 30. ledna 1920 č. 76 sb. z. a n. a podle §§ 1 a 3 nař. ze dne 4. května 1920 č. 321 sb. z. a n. vykonává na Hlučínsku příslušnost politického úřadu II. stolice, zrušiti podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 1107.

Sčítání lidu: I. * K založení objektivní skutkové podstaty deliktu podle § 4 zák. z 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n. stačí jakýkoli čin,